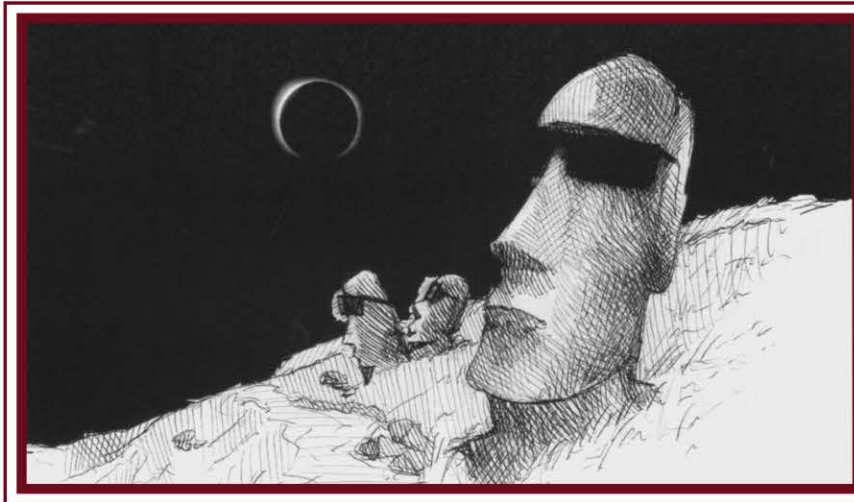

Eclipsreis 2010 naar Rapa Nui

Eclipsreis met Urania naar
PAASEILAND - RAPA NUI - ISLA DE PASCUA
van 5 tot 14 juli 2010.

Beste reisgenoten,

Hierna volgt een relatief uitgebreid verslag van onze prachtige reis naar de andere kant van de wereld! Dit bundeltje kwam tot stand dankzij eigen notities, enkele artikels geplukt van Internet en uittreksels van teksten van Werner (infoboek Eclips 2010), Tom (“Paaseiland 2010”, Sterrenwachter van september jl.) en Geert (blog Ambijans). Ook mijn dank aan de verschillende fotoleveranciers!

Deze eclipsreis bestaat in feite uit 2 reizen: de “korte”, waar dit verslag op slaat, en de “lange” die de grotere groep Uranianen, na het gezamenlijk deel op Rapa Nui, doorheen Chili leidt tot en met 25 juli.

De Fred.

Maandag 5/7/2010 Brussel – Madrid

Vanaf 15.30u is er al een belangrijke groep Uranianen op de afspraak aan het bronzen beeld in Zaventem. En om 16.00u zijn we compleet: 50 enthousiaste reizigers staan klaar! En ook Gazet van Antwerpen is present om die rare vogels te fotograferen en te interviewen.

Onze A320 stijgt op om 19.30u en brengt ons naar Madrid waar we landen om 21.36u. Onze vlucht naar Chili is aangekondigd met een vertraging van 3 uur...

Dinsdag 6/7/2010 Madrid - Santiago de Chile

We verlaten Madrid om 02.55u met een A340-300 en landen in de hoofdstad van Chili om 09.41u, lokale tijd. In België is het nu 15.41u., zes uur verschil dus.

Henriëtte en Frits ondervinden enkele moeilijkheden met de douane ivm kaas en gedroogd fruit dat Henriëtte nodig heeft voor haar dieet en terecht vreest niet onmiddellijk te kunnen kopen op het Paaseiland. Maar de Chileense douaniers denken daar anders over. Na lange tijd onderhandelen wordt hen niet de voorziene zware boete opgelegd, maar weg zijn kaas en noten...

Santiago de Chile ligt op 522 m hoogte in de laagvlakte die zich tussen het Chileense kustgebergte en de Andes uitstrekt (waaronder de Tupungato vulkaan met zijn 6.570m hoogte). "Santiago is gesticht door Pedro de Valdivia op 12 februari 1541 met de naam Santiago de Nueva Extremadura. Valdivia koos voor de locatie van Santiago vanwege het klimaat en het gemak waarmee de stad kon worden verdedigd. Dit verdedigingsvoordeel ontstond doordat de rivier Mapocho in tweeën splitst en verder stroomafwaarts weer samenkomt, zodat er een soort eiland aanwezig is. Het klimaat is mediterraan. Hete droge zomers (november tot maart) met temperaturen tot 35 °C. De winters (juni tot augustus) zijn zacht met maxima rond 15 °C". Dit zijn wel gemiddelden, want wij gaan wat anders ervaren...

Twee busjes brengen ons naar Hotel Plaza San Francisco, waar de verdeling van de kamers voor bij iedereen zeer vlot verloopt. Mooi hotel, gebouwd in 1989 en volledig vernieuwd in 2008.

Afspraak om 13.30u voor een eerste verkenning van de stad. Alles is te voet bereikbaar omwille van de zeer centrale ligging van ons hotel. Maar 't is hier wel winter, hé! Koud en regen, heel veel regen! De groep "spurt" van het hotel naar een leuk restaurant Plaza de Agustinos. Heel speciaal qua organisatie, typische eetgelegenheid voor middagmaal van bedienden in de omliggende kantoren, en zeker niet voor toeristen. Moeilijk te vatten is de prijs: voor 3.300\$ (Chil. Pesos), wat

overeen komt met ongeveer 5 €, krijg je, via zelfbediening, voorgerecht, warme hoofdschotel naar keuze, dessert en wijn of fruitsap!

Na die leuke ervaring lopen we, met of zonder paraplu, naar de Plaza de

Armas, het koloniale centrum van de stad, waar o.m. een groot Mapuchestandbeeld staat, ter ere van een onoverwinnelijke indianenstam waar Werner, zoals vaak, heel veel over weet te vertellen.

Bezoek van de Catedral Metropolitana, neoklassiek gebouw ontworpen door de Italiaanse architect Joaquin Toesca, die ook het presidentieel paleis La Moneda

heeft ontworpen. De kathedraal is vooral beroemd voor haar uitgebreid versierde altaar. Van daar op een drafje naar het Museo Chileno de Arte Precolombino, één van de meest boeiende musea van de

hoofdstad, met een zeer interessante verzameling van uiteenlopende stukken van de verschillende culturen uit Zuid-Amerika, van tekeningen van de Maya's tot kleding van oude Chileense volkeren. Sommige daarvan zijn zelfs meer dan 3.000 jaar oud!

Een verder bezoek aan de stad heeft geen zin: het regent ononderbroken pijpenstelen oftewel mujeres viejas (= oude wijven) en de straten veranderen zowaar in kleine stroompjes.

Dus, retour hotel. Om 19.00u, “Pisco Sour”-afspraak en genieten van een lekker en gezellig avondmaal.

Woensdag 7/7/2010 Stadsbezoek

Vrije voormiddag, waar de meesten onder ons in groep naar La Moneda - het presidentieel paleis - trekken om de parade-achtige aflossing van de wacht bij te wonen, met cavalerie en alles erop en eraan. Maar de show beperkt zich tot een piepkleine wissel, want de “grote” is voor donderdag gepland. La Moneda is in de 18de eeuw ontworpen en is één van Santiago de Chile's best herkenbare en historische bezienswaardigheden.

Een staatsgreep in 1973 heeft het gebouw zwaar beschadigd maar het is daarna gerestaureerd waardoor het er tegenwoordig weer te zien is zoals het er origineel uitzag. Hier kwam, op 11

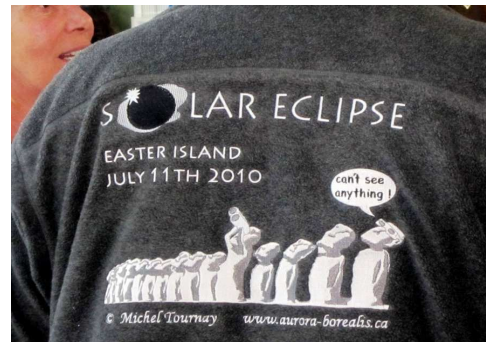
La Moneda

President Allende, een paar minuten vóór zijn dood.

september 1973, de socialistische president Salvador Allende om tijdens de militaire staatsgreep van generaal Augusto Pinochet. De daaropvolgende 17 jaar ging het land gebukt onder een militaire dictatuur. In 1990 keerde de democratie terug.

Nadien stappen we naar de Cerro Santa Lucia, een 500m hoge heuvel midden in de stad. Gelukkig hebben we nu beter weer, waardoor mooie vergezichten op de stad en de adembenemend mooie besneeuwde Andes zich aanbieden. In de verte zien we, naast de smog, ook de Madonna boven op de Cerro San Cristobal, maar dat zal voor een andere dag zijn.

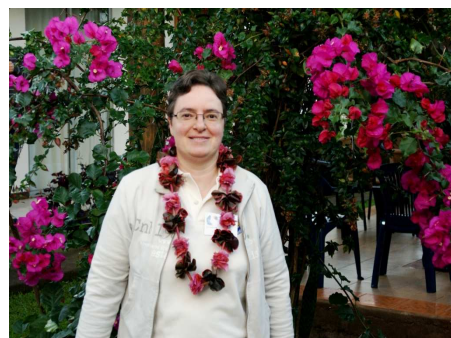
Om 13.30u vertrekken we naar de luchthaven om onze reis verder te zetten richting Paaseiland. We zijn hier niet alleen. Er lopen hier heel veel eclipsjagers rond.

Wij dragen mooie T-shirts en sweaters getekend door Rembert, een kleinzoon van Jos.

Er zijn er nog andere te zien, o.m. die van een Canadees die van T-shirtontwerpen zijn beroep heeft gemaakt.

Om 16.40u vertrekt onze B767-300 richting Rapa Nui. Het vliegtuig zit stampvol, enkele koppels zitten niet samen maar dat wordt deels opgelost door een paar verschuivingen door te voeren.

Na een ongeveer 5 uur durende vlucht landen we om 19.54u (local time) op de luchthaven Mataverí. De landingsbaan (3,3km) werd mede door de NASA aangelegd als uitwijklandingsbaan

voor de Space Shuttle in geval van noodlanding. Ter verwelkoming krijgen we een bloemenkrans van vlinderbloemigen (althans volgens de plantenkenners) omgehangen.

De naam Paaseiland (Paasch-Eyland) werd gegeven door Jacob Roggeveen, die op Paaszondag 5 april 1722 met drie schepen het eiland aandeed.

“Rapa Nui” betekent in het Polynesisch letterlijk de Grote Rots (rapa: rots, nui: groot). Het eiland werd sinds ongeveer 1863 zo genoemd door Tahitiaanse zeelieden. De aanduiding wordt tegenwoordig door de inwoners gebruikt voor zowel het eiland, de taal als voor hun eigen volk.

Een andere inheemse naam voor het eiland is 'Mata ki te rani' of 'Ogen die naar de hemel kijken' (mata: ogen, ki: die, te: kijken, rani: hemel). Deze benaming slaat op de voorouderbeelden of moai met de merkwaardige oogkassen die inderdaad schuin naar de hemel zijn gericht. Een andere naam die de oorspronkelijke bewoners aan hun eiland gaven was 'Te pito o te henua', wat 'De navel van de wereld' betekent. Het eiland ligt op ongeveer 3.700km van Santiago de Chile en 4.000km van Tahiti...! en daartussen: niks dan zout water...!

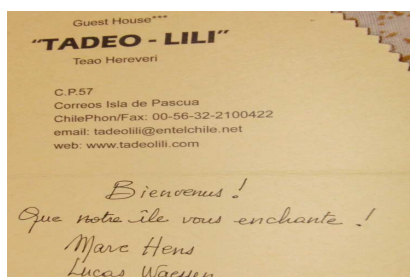
“Isla de Pascua está ubicada en el extremo oriental de la Polinesia, en el Océano Pacífico Sur, en la Latitud 27° 9' Sur, y la Longitud 109° 27' Oeste. Se encuentra a 3.700 km de la costa de Chile continental y a 2.600 km de Mangareva en el archipiélago de Gambier. Tahiti se encuentra a alrededor de 4.000 km de distancia

al noroeste de Isla de Pascua. Esta ubicación le confiere la característica de ser **la tierra insular habitada más aislada del mundo**" (<http://conaf.wpchile.cl/cms/>).

"Rapa Nui is 3,700 km west of Chile and about 2,200 km east of Pitcairn Island. **It is the most remote inhabited spot on Earth.** The climate is subtropical, with southeast trade winds from October to April. Annual rainfall averages 1,250 mm, with a rainy season occurring in the winter. Average temperatures range from 19°C in winter to 24°C in summer. Rapa Nui is the youngest and westernmost of a chain of submarine volcanoes that probably formed as a volcanic hotspot track on the Nazca Tectonic Plate, located on the eastern side of the East Pacific Rise. The island is roughly triangular with an area of 166 sq.km and a maximum elevation of 600 m. It is composed of three main volcanic summits, Rano Kau, Poike, and Terevaka, as well as several smaller vents. The oldest is Poike, which erupted in two episodes, one 9 million years ago and the other 2.5 million years ago. Lavas from Rano Kau are as old as 940,000 years, and lavas from Terevaka are the youngest with flows as young as 300,000 years. The last volcanic eruptions on Rapa Nui occurred about 13,000 years ago"

(http://www.worldwildlife.org/wildworld/profiles/terrestrial/oc/oc0111_full.html).

Omwille van de grootte van onze groep, is een opsplitsing over 2 hotels en 2 gidsen noodzakelijk en vooraf goed voorbereid: "Kamp Blauw" logeert in de bungalows van Residence Lili aan de kust en de "Rode Linten" in Cabañas Inaki Uhi, midden in het dorp, sorry: in de hoofdstad Hanga Roa...!

Het eerste contact met de "Main street" is er eentje van muziek uit de bars, auto's en moto's die zonder lichten rijden en grote lieve loslopende honden. Nog even iets nuttigen en/of de beentjes strekken, en iedereen kruipt onder de dekens. In bepaalde kamers is enige organisatie en nadere kennismaking nodig, o.m. daar waar we met zijn drieën op dezelfde kamer liggen... Maar alles loopt gesmeerd en in zeer goede sfeer.

Donderdag 8/7/2010 Bezoek Rapa Nui

Omwille van voorgenoemde splitsing in 2 groepen, geldt de volgorde in dit verslag voor de Inaki Uhi-residenten.

Onze eerste nacht wordt gekenmerkt door lichte motregen. En dan zwijgen we nog over de trommelende inlanders en de talrijke blaffende honden, die ons af en toe uit onze slaap houden. En wanneer die geluidsbronnen uitdoven, dan beginnen de plaatselijke hanen rond 04.00u te kraaien...

Vanaf 06.30u komt er beweging in de Cabañas. Enkelen onder ons komen al een kijkje nemen buiten en kunnen gelukkig vaststellen dat er her en der mooie sterrenbeelden aan de zuidelijke halffronhemel zichtbaar zijn. Soms komt er wel een beetje denkwerk aan te pas om ze allemaal op de correcte naam te brengen.

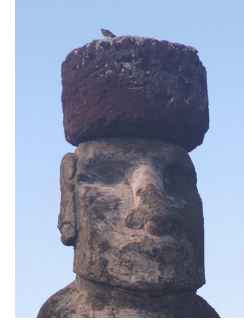
In Inaki Uhi kunnen we vanaf 08.00u ontbijten, verdeeld over 2 keukentjes waar de tafels netjes en fris gedekt zijn. We beschikken over een waterkoker en een broodrooster. Er wordt heel wat plezier gemaakt tijdens de ontbijtsessies.

We verlaten het hotel rond 09.00u en de verkenning van het eiland kan beginnen, onder de schitterende leiding van onze gids Caro.

Ter herinnering: een Ahu is een religieus platform, de Moai's zijn dé beelden, een Pukao is het "hoofddekse" van de Moai; de beelden werden niet voor het geloof of als goden neergezet, maar ter ere aan welbepaalde overleden mensen en om hun geesteskracht, de "mana", te behouden. Dat moest de eilandbewoners beschermen tegen het kwade.

-Ahu Akahanga (Platform van de Koning): hier vertelt de gids ons uitgebreid over de geschiedenis en de cultuur van haar geliefde eiland. Op deze site zou het graf van Hotu Matua liggen. Deze plek telt 4 verschillende platformen met 12 Moai's en 8 Pukao's.

-Ahu Tongariki: de grootste en zeker één van de mooiste ahu's op het Paaseiland. "Er staan niet

minder dan 15 gerestaureerde Moai's. Het is vrij zeker dat deze beelden omgevallen zijn door een tsunami in de jaren zestig. Veel Moai's braken hun nek tijdens de val, het hoofd is dan later met cement weer vastgezet; om deze zwakke plek niet te belasten heeft men ervoor gekozen niet alle topknots weer terug te zetten, daarnaast waren veel topknots ook beschadigd. Eén Moai heeft wel een rode 'hoed' opgekregen. Dat was een actie van lokale bewoners toen de restaurateurs 's avonds weg waren".

En op die enige pukao heeft een grote valk, meer bepaald een Chimango caracara (*Milvago chimango*), een nest gebouwd (zie boven). Hij is weinig schuw, waardoor Annie en Walter hem verschillende keren goed kunnen fotograferen. Het is de enige roofvogel-soort

die op het eiland voorkomt. "Caracara's zijn een groep valkachtigen die voorkomen in o.m. Argentinië, Brazilië en Chili. Het zijn grote vogels, 40-60 cm lang en een spanwijdte van ongeveer 130 cm, met een onbevederd gezicht en een sterke snavel. Het zijn omnivoren met lange poten die leven in open of half-open gebieden".

-Steengroef Rano Raraku: op het eiland zijn zo'n 900 beelden, waarvan een groot deel onafgewerkt in deze steengroef liggen, de krater van de niet-actieve vulkaan Rano Raraku, waar alle beelden vandaan komen. Het is één van de belangrijkste archeologische sites ter wereld. Hier zijn 396 Moai's te zien, waaronder de allergrootste die een indrukwekkende 22m hoog is en ca. 220 ton weegt! Een aantal van deze Moai's ligt nog onvoltooid vast aan de rotsen, een aantal staat overeind om de achterkant af te maken, sommige zijn al een eindje op weg.

foto genomen in 1880

dezelfde plaats in 2010

Enkele zijn al op hun Ahu geplaatst, maar hun ogen zijn nog niet voltooid, de oogkassen en de ogen uit wit-ivoor, rood of zwart gesteente werden pas op het laatst, tijdens een plechtige ceremonie, geplaatst. Door het soort gesteente weet men zeker dat de beelden hier vandaan komen, en omdat ze er in verschillende stadia van voltooiing zijn weet men ook redelijk precies hoe ze uitgehakt zijn.

Het transport is nog een raadsel, de ene theorie gaat ervan uit dat de beelden rechtop vervoerd werden, door touwen aan de bovenkant liet men ze wiebelen, door touwen aan de onderkant telkens een stukje lopen, ongeveer zoals je een koelkast verplaatst. *“De mythische verhalen vertellen dat de beelden **zelf** elke dag een stukje konden lopen. Een meer aardse verklaring is nog het gebruik van sleden en boomstammen om ze overeen te rollen”*.

Tussen de talrijke moai's, zien we de zeer speciale *Tukuturi*, één van de twee knielende beelden van het eiland.

Tukuturi, in 1956

Idem in 2010

“Heyerdahl’s expedition to Easter Island in the 1950s uncovered a number of unusual statues which he believed strengthened the South American connection. A unique discovery at Rano Raraku was the kneeling statue Tukuturi, which was almost completely buried. With a total height of 3.67 m, the figure kneels with its hands on its knees and its buttocks resting on its heels. Its round, upturned face has short ears and a goatee beard. Another complete but badly erode kneeling statue has been found inside the crater”.

Na de lunch:

-Ahu Te Pito Kura (“de navel van de wereld”): een site met slechts één Moai, maar deze is wel de grootste die ooit op een platform werd geplaatst: 10 m groot en zo'n 90 ton zwaar!

En dan naar de magnetische steen waar Werner ons uitlegt hoe je, door handoplegging, de vingers kunt voelen tintelen omwille van het aanwezige magnetisme. Hoewel het kompas van Rob duidelijk de kluts kwijt is, blijken de unbelievers toch in de meerderheid. Wel worden er veel wensen gemaakt tijdens dat magisch moment. En gezien de nogal wisselvallige weersomstandigheden, alsook de vrij slechte weersvoorspellingen voor de komende dagen, is het niet echt moeilijk om te raden welke wens het meest werd geformuleerd...

We krijgen ook nog de kans van heel dichtbij enkele skinken te observeren. Freddy lag al een tijdje op vinkenslag om ALLE aanwezige reptielsoorten van het eiland te kunnen waarnemen. Niet zo moeilijk wanneer je weet dat er maar 2 soorten voorkomen...

“Los únicos reptiles terrestres existentes son **dos pequeñas lagartijas** autóctonas distribuidas en forma abundante en toda la isla. Su probable arribo se debió al transporte pasivo sobre maderos arrastrados por las corrientes marinas o las canoas de los primeros inmigrantes. Una especie corresponde al Gekkonidae Lepidodactylus lugubris (moko uru-uru kau) de hábitos nocturnos que tiene una distribución que abarca Panamá, India y varias islas del Pacífico tropical. La otra especie es Ablepharus boutoni poecilopleurus (moko uri uri) de la familia Scincidae. Es de hábitos diurnos y su ámbito de distribución se extiende desde las islas Hawaii, Tahiti y Samoa, entre otras, hasta algunas islas peruanas y ecuatorianas.” (<http://conaf.wpchile.cl/cms/>)

Hij slaagt erin, na een paar pogingen, een eerste exemplaar te vangen om iedereen de kans te geven het reptieltje rustig te kunnen bekijken en fotograferen. Het betreft hier de Slangenoojskink, *Ablepharus boutoni poecilopleurus*; de Nederlandse naam slaat op het feit dat dit hagedisje, als enige onder alle hagedissoorten, geen oogleden heeft, en dit is nu eenmaal een kenmerk van alle slangen.

Net vóór ons vertrek naar het strand, spotten we heel even een walvis! Ook heel leuk!

Rond 16.00u bereiken we Anakena Beach, een van de weinige stranden op Rapa Nui. Het is een baai met goudkleurig zand en kristalhelder water, die uitzicht biedt op een rij stilzwijgende Moai's, zeer goed bewaard dankzij het feit dat ze, na het omvallen, onder het zand werden bedolven en zodoende tegen de erosie werden beschermd. Hier zijn bvb nog heel goed de tekening van de lange oren en de versieringen op de rugzijde te zien. Het is hier dat de legendarische koning Hotu Matu'a aan land zou gekomen zijn en de eerste nederzetting op het Paaseiland stichtte.

Ahu Ature Huki

Just behind Ahu Nau Nau is Ahu Ature Huki. Thor Heyerdahl and the islanders re-erected this moai to prove how the ancients could do it. With wooden poles, it took nine days of heaving and placing rocks under it to hold it in place before it finally settled into place. Thus, it proved that with much time devoted to the task, nearly anything can be accomplished.

Na het experiment met de magnetische steen, nu de magnetische bus!: op een welbepaalde plaats, waar het voor ons zeer duidelijk is dat we een lichte helling aan 't afdalen zijn, brengt de chauffeur de bus tot stilstand, trekt de handrem op, zet de motor af, laat de handrem terug los en... jawel: de bus rijdt achterwaarts de helling op!! Van magnetische krachten gesproken! Zijn de onbelievers nog in de meerderheid?...

Rond 18.00u terug in de respectievelijke hotels, en iedereen begeeft zich in kleine groepjes naar lokale restaurants. Toeval wil dat bijna iedereen kiest voor “Te Moana”, een zeer goed restaurant aanbevolen in verschillende reisgidsen en ook door “onze” Caro. Door deze onverwachte toeloop is de wachttijd wel lang, maar dankzij de gezelligheid van de plek, het enthousiasme van de tafelgenoten en allerlei soorten Pisco-, Amarillo- en Mango Sour, vliegt de tijd voorbij. Even na 22.00u verlaten

we het restaurant en geraken net op tijd “thuis” voor alweer een tropische regenbui ons probeert te verrassen.

Maar de Fred gaat nog niet slapen: eerst nog even op zoek naar gekko's die dicht tegen de buitenverlichting van de kamers zouden moeten vertoeven, jacht makend op vliegjes en muggen. En

ze zitten er! *Lepidodactylus lugubris!* (geen Nederlandse naam). De tweede en tevens de laatste te ontdekken soort op het eiland... “Deze grijsbruine gekko is amper 10 cm groot, waarvan de helft aan staart. De soort is parthenogenetisch, wat wil zeggen dat een vrouwtje zich kan voortplanten zonder dat daarbij een mannetje aan te pas komt. Het merendeel van de exemplaren bestaat dan ook uit vrouwtjes, mannetjes komen wel voor maar zijn zeldzaam. Omdat wijfjes zich dus het hele jaar kunnen voortplanten worden populaties snel groter. Het voedsel bestaat uit ongewervelden: de gekko verstopt zich bij een lichtbron en grijpt vliegensvlug de hierdoor aangetrokken insecten”.

Vrijdag 9/7/2010 Vervolg bezoek Rapa Nui

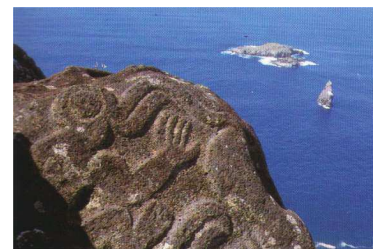
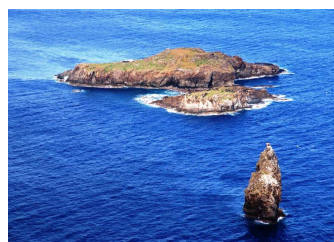
M.b.t. het ontbijt geraken we goed georganiseerd: er is een vaste “broodroosterchef”, met name Robert, een Mister Confituur, Peter, enz. enz. Ontspanning, gezelligheid en humor troef.

Caro weet ons te zeggen dat het weerbeeld voor morgen er niet al te best uit ziet en stelt voor om de volgorde van de bezoeken een beetje te wijzigen en het tempo wat op te drijven zodat we enkele

highlights die voor morgen zijn geprogrammeerd ook vandaag al kunnen doen, en morgen dan de “overdekte” bezoeken doen zoals kerk en museum. Heel goed idee!

Om 09.00u trekken we naar de Rano Kau. Deze vulkaan ligt op het zuidpunt van het eiland en hier bevindt zich het ceremonieel dorp Orongo. Dit dorp ligt op een zeer smal bergkammetje, 300m boven de zeespiegel, met aan de ene zijde de oceaan en de 3 vogeleilandjes, en aan de andere zijde de diepe krater.

Deze plek was maar eens per jaar bewoond, tijdens de *vogelman wedstrijd*. “Doel van deze race was om langs de rotsen van de vulkaan omlaag te klimmen naar de oceaan, dan naar het achterste van de drie eilanden -Motu Nui- twee kilometer in de oceaan te zwemmen, daar een ei te zoeken van een stern, een zeevogel die daar jaarlijks komt broeden, terug te zwemmen, omhoog te klimmen en het ei heelhuids te overhandigen. De winnaar kreeg dan de status van “tangata manu” - vogelman - en werd een jaar in isolatie opgesloten. Ondertussen kreeg zijn stam een verheven status”. Van de geschiedenis van deze vogelman-cultus is veel bekend omdat deze nog steeds plaats vond nadat de blanken het eiland bestudeerd hadden in 1864.

We kunnen hier ook de talrijke petrogliefen bewonderen, met afbeeldingen van de vogelmannen en van Makemake, de “stichter van het mensdom en God van de vruchtbaarheid”. In volle zon en met veel wind genieten we van de zichten op de vogeleilandjes en de krater. Door het microklimaat dat hier

heerst en de aanwezigheid van permanent water, blijkt hier een heus reservaat aan planten te zijn ontstaan.

Tussen de talrijke planten die op het eiland te vinden zijn, groeit er ook *Plantago psyllium*, een soort weegbree, dat wordt verwerkt in Colon Clean, een product dat voor een vlotte stoelgang zorgt.

Een ander vernoemenswaardig item: **Rapamycine:**

“Het klinkt als een utopie: een pil slikken zodat je langer kan leven. Toch komt die mogelijkheid een stap dichterbij met een Amerikaans onderzoek. Een geneesmiddel dat normaal gebruikt wordt bij transplantaties blijkt de levensduur van muizen aanzienlijk te kunnen verlengen.

*De naam van het veronderstelde wondermiddel is Rapamycine. Dat medicijn is vernoemd naar het Paaseiland Rapa Nui. Daar werd de werkende stof van rapamycine in bodemstalen aangetroffen. Het wordt aangemaakt door de bacterie *Streptomyces hygroscopicus*, dat het gebruikt om rivaliserende bacteriën en schimmels van zich af te houden. **Als medicijn onderdrukt rapamycine het afweersysteem van de patiënt, om te voorkomen dat het donororgaan bij een transplantatie wordt afgestoten.***

Het was al langer bekend dat bepaalde geneesmiddelen de levensduur van wormen en bepaalde insecten konden verlengen, maar bij zoogdieren, waar de mens ook onder valt, was dat tot nog toe niet gelukt.

Hoe rapamycine het verouderingsproces precies beïnvloedt, is nog niet met zekerheid vastgesteld, maar het lijkt erop dat door de werking van het medicijn, het lichaam een bepaald eiwit dat de groei van nieuwe cellen bevordert, minder aanmaakt. Daardoor gaat het lichaam de energie die normaal in de groei gestopt wordt, investeren in onderhoud”.

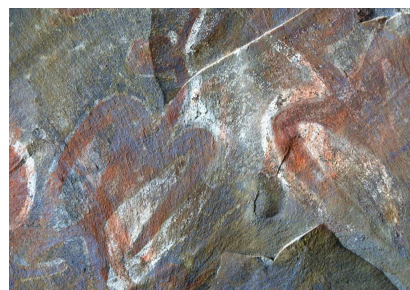
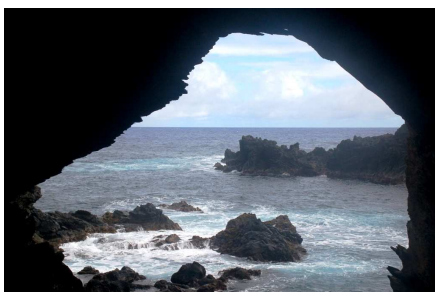

A plaque reminding of the discovery of rapamycin (sirolimus) on Rapa Nui (Easter Island), near Rano Kau. The plaque is written in Brazilian Portuguese, and reads: In this location were obtained, in January 1965, soil samples that allowed for the obtainment of rapamycin, a substance that inaugurated a new era for organ transplant patients. An homage from the Brazilian investigators, November 2000.

Tijdens een wandeling rond een deel van de krater, kunnen we Obsidiaan vinden: dit gesteente bestaat uit natuurlijk voorkomend glas. “Bij relatief snelle afkoeling en stolling van het magma hebben de atomen niet de tijd in een geordend kristalrooster te gaan zitten. In plaats van kristallen vormt zich een amorfe vaste stof: glas. In de natuur komt zulke snelle afkoeling van magma alleen voor wanneer dit magma werkelijk het aardoppervlak bereikt. Wegens het gebrek aan kristalstructuur kunnen de bladranden ongelooflijk dun en scherp zijn (“molecular thinness”), waardoor het in de Oudheid gebruikt werd voor puntige projectielen, en in de Moderne tijd als chirurgische scalpels”.

Van Rano Kau trekken we naar Ana Kai Tangata, een grot met “zicht op zee” en met enkele mooie maar uiterst kwetsbare wandschilderingen. De verf werd gemaakt met minerale pigmenten van het eiland. De schilderijen beelden de Manutara vogel uit: zijn komst in

de lente betekende de start van de wedstrijd waarvan de winnaar de Tangata Manu (vogelman) werd. Dergelijke grotten kunnen ofwel hun oorsprong vinden in het verloop van de lavastromen ofwel werden ze uitgegraven om als verdediging te dienen, o.m. in de tijd van de strijd tussen de Kortoren en de Langoren. De lunch genieten we in een heel mooi privé huis, zowat het oudste guest house op het eiland. Hier zien we enkele Diuca-gorzen, zaadetende zangvogels afkomstig uit Chili en Boliviaë.

Na een korte stop aan het hotel gaan we opeenvolgend naar :

-Ahu Huri a Urenga: de “recycled” Moai met 4 armen en 2 navels! plus bijhorend crematorium;

-Puna Pau: deze vulkaan is zeer belangrijk voor de cultuur van het eiland; het is nl. uit zijn gesteente dat de Pukao's gemaakt zijn. De Pukao's zijn de kronen, de “hoeden” van de Moai's. Zij beelden misschien haren uit, of is het een tulband? Hun rode kleur komt door de aanwezigheid van ijzeroxide die in dit gesteente zit. De Pukao's die het hoofd van sommige Moai's versieren zijn er in een latere periode opgezet. Hoewel ze van een lichtere steensoort zijn dan de Moai's zelf, wegen sommige nog steeds net even zwaar als twee olifanten;

-richting volgende site leren we Caro enkele praktische woorden Nederlands, zoals “We vertrekken!” en “Langs hier!”. Verrassend hoe snel ze deze woorden kan assimileren, uitspreken met een goed accent en toepasselijk gebruiken!

-Ahu Akivi: deze ahu, die in tegenstelling tot de meeste andere ahu's in het binnenland staat, is de enige waar de moai's (gerestaureerd in 1960) naar zee uitkijken.

Bovendien zijn ze exact in de richting van zonsondergang gericht bij de lente- en herfst-equinox. Normaal gesproken werden de beelden met het gezicht naar het vasteland gericht zodat ze over het volk konden waken. De 7 op de Ahu Akivi zouden uitkijken naar nieuwe mensen die vanuit de zee zouden komen. I.v.m. de origine van deze Moai's probeert Caro haar woordenschat te verrijken met “Ontdekkingsreizigers” en “Zeelui”, maar deze keer lukt het langs geen kanten...

Om 17.00u komen we aan in Ahu Tepeu, in de regen. Het is een indrukwekkend groot dorp waar ooit meer dan 300 mensen leefden (wat héél veel is voor het Paaseiland). We zien er funderingen van woonhuizen, volledige elliptische kippenhokken en rechthoekige moestuintjes. “Mana Vai” is de naam van zo'n moestuintje, eigenlijk niet meer dan een grote ronde bloembak van gestapelde vulkanische stenen waarin de Rapa Nui gewassen verbouwden. De gestapelde stenen beschermen de gewassen tegen wind en erosie door regenwater.

Het bezoek van de Ahu Vai Teha wordt ingekort omwille van onze timing i.v.m. de zonsondergang die we willen beleven aan de Ahu Kote Riku. Hoewel de wolken hier anders over beslissen, genieten we toch van de traktatie met lekkere Chileense Champagne onder een tent, bij een kletterend onweer. Een zeer rijk gevulde dag, met vele nieuwe indrukken.

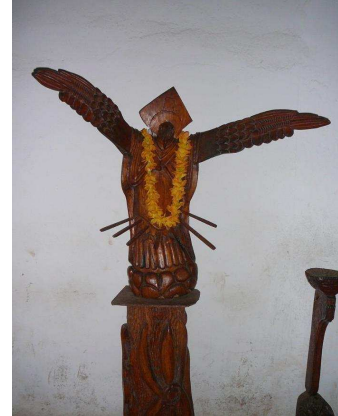
's Avonds, zoals gepland, een etentje met de hele groep, in hetzelfde guest house als vanmiddag. Eén van de zonen van het oudere koppel dat ons ontvangt, doet een goedbedoelde doch veel te breed uitgesponnen uiteenzetting van hetgeen we

de afgelopen dagen al van onze gids Caro hebben vernomen. Het eten is gelukkig prima in orde. Tot slot vormen zich nog enkele groepjes die her en der nog iets gaan drinken. Voor enkelen zal het nog heel laat worden. Het is 01.00u voorbij wanneer Werner nog een druk telefonisch gesprek voert met journalist Sven Ornelis m.b.t. de eclips.

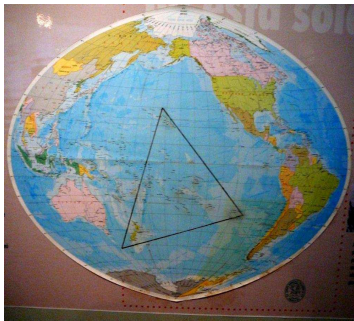
Zaterdag 10/7/2010 Vervolg bezoek Rapa Nui

Het heeft de ganse nacht geregend en volgens de voorspellingen zal het er vandaag niet beter op worden.

Na het zoveelste gezellig ontbijt verlaten we ons verblijf rond 09.00u, richting kerkje, de Iglesia van Hanga Roa. Eenvoudig kerkje, met originele beelden die een mix van lokaal en christelijk geloof vertonen, zoals afbeeldingen van Heiligen met vogelmankarakteristieken!

Daarna trekken we naar het lokale museum en krijgen er een prachtige uitleg van Caro over o.m. het mysterie van het schrift en het vervaardigen van visgerei en tools om stenen te bewerken. Hier wordt duidelijk uiteengezet hoe de Polynesiërs de driehoek van de Stille Zuidzee (Nieuw-Zeeland, Hawaï, Paaseiland) koloniseerden en met welke schepen en astronavigatietechnieken ze dat deden. Door de nachtelijke interviews komt onze reisleader slaapuren te kort. In de kerk, vanmorgen, kon hij zijn schade niet inhalen wegens te veel drukte, maar in het museum lukt hem dat wel... 't was maar heel even knikkebollen, maar 't heeft deugd gedaan!

We vernemen slecht nieuws van onze vrienden van het “Blauw Kamp”: door de aanhoudende regen is hun uitstap naar de Rano Kau-krater letterlijk in het water gevallen: Natuurpark gesloten wegens teveel modder en te gevaarlijke wegen. Na het museumbezoek zijn we “vrij”, wat inhoudt schuilen, tussen de druppels lopen, gaan eten, de wolken en de windrichting in 't oog houden. Weersvoorspelling van een taxichauffeur: *morgen terug zon!* Weersvoorspelling van de brandweercommandant mét internetconnectie: *“ik zie een wolk van 600km breed! dit weer houdt minstens 3 dagen aan, indien de wind niet snel en totaal van richting verandert”....*

We troosten ons dan maar met diverse soorten Pisco's en doen 's nachts alsof we de striemende regen op de daken van onze kamers niet horen...

Zondag 11/7/2010 Eclipsdag!

Terwijl men in het verre Vlaanderen volop de Feestdag van de Vlaamse Gemeenschap viert, worden wij hier stilaan wakker. En het eerste wat de meesten onder ons doen vanaf +- 06.00u, is efkens de kamer verlaten en gaan piepen of het al dan niet regent. En wat zien we? Jupiter! En sterren! M.a.w. stukjes blauwe hemel!

Met de hoop op betere weersomstandigheden ten opzichte van de dag voordien, wordt de stemming weer beter. Nog enkele wolken rond de Terevakavulkaan in het noordoosten, maar richting noordwest, waar de zon het hoogst zou staan, zien we veel blauwe lucht!

Na onze traditionele geroosterde boterhammetjes met kaas en confituur, trekt iedereen naar de lokale kerk om er o.m. naar de Polynesische gezangen te gaan luisteren. Nog nooit had de pastoor zoveel volk gezien. Velen onder ons staan buiten op de stoep om toch nog iets van de ceremonie te kunnen opvangen.

Het weer is nog altijd wisselvallig, maar met meer zon dan de vorige dagen. We krijgen aan de kerk nog één enkele regenbui te verwerken en daarna lijken onze kansen op “clear sky” te stijgen. Aan het einde van de kerkdienst horen we de priester spreken over het eclipsfenomeen. Als deze man goeie contacten heeft met “die van hierboven” dan komt straks alles dik in orde...

Na de dienst trekken we met enkelen rustig naar de Ahu Tahai, de afgesproken locatie om de zonsverduistering te beleven. Een heel mooie site, gerestaureerd in 1974 door de Amerikaanse archeoloog William Mulloy. De rest van de “bende” komt met mondjesmaat op de “place to be” binnengedruppeld.

Pisco-voorbereidingen, installatie van waarnemingsapparatuur, sfeer en spanning: niks dan leuke, heel leuke momenten! En dit alles onder toezicht van een Chileens politiekordon dat met een speciaal vliegtuig van Santiago afgezakt is om de plaatselijke Ahu en Moai's te beschermen tegen eventueel toeristenvandalisme. Af en toe horen we scherpe fluitsignalen... De kans op een perfect zichtbare eclips blijft stijgen: veel wind, veel blauwe lucht en hoe langer hoe minder wolken.

Hierna het eclipsverloop in enkele beelden en woorden:

het eerste contact heeft plaats om 12.40u, met hier en daar nog een kleine wolk. Een half uur later, weg met de wolken! Onze schietgebedjes van de zondagsmis zijn verhoord, alsook onze wensen tijdens de handoplegging aan de magnetische steen...!

Rond 13.30u groeit de vreemde vaalgele lichtverkleuring, die je alleen te zien krijgt tijdens beginnende eclipsen. Om 14.08u, de toppers: eerst die “groeierende” stilte, dan de Parels van Baily en de perfecte diamantring, enkele protuberansen en veel emoties: “ooooh's” en “aaaah's” volgen

elkaar op, menige traantjes, zelfs bij de stoerste Chileense politieagenten, huilende honden... en een seconde later de uitdovende diamantring die plaats maakt voor een zilverblauwe corona!

Montage van 2 foto's.

Een grandioos spektakel! De 4 minuten en 46 secondelange totaliteit vliegt voorbij. Net tijd genoeg om Venus en Mercurius waar te nemen, in elkaars armen te vallen en het 3de contact komt er al aan! Opnieuw schitterende parels en diamantring! Heel snel wordt het weer licht en zie je niks anders dan gelukkige mensen en grote glimlachen. Euforie troef en superlatieven tekort! Zelfs de eeuwenoude Moai's zien er tevreden uit!

Nog volop aan het bekomen van de emoties van deze geslaagde eclips, moet Werner CNN Chile al te woord staan... het leven van een reisleader is niet simpel... maar ook niet ondankbaar! We mogen fier zijn op "onze" Werner! Als afsluiting van het eclipsgebeuren is er eerst de traditionele groepsfoto en daarna een barbecue voor ca. 300 mensen, in ideale weersomstandigheden. Lekker eten, gezellige sfeer en perfecte organisatie!

Volgende afspraak is om 18.30u: Erik geeft een *tournee générale* voor zijn verjaardag. Je moet het maar geregeld krijgen: verjaren op een Vlaamse feestdag EN op de dag van de eclips op Paaseiland EN daar ook nog aanwezig zijn!!!

Van dit samenzijn maakt onze voorzitter Marc gebruik om een dankwoord te richten aan Werner voor de vele inspanningen die de organisatie van deze reis hebben geleverd en overhandigt hij hem een mooi cadeau: een boek van 1889, "Te Pito te Henua" van William J. Thomson, dat we op de kop hebben kunnen tikken in het lokale museum... terwijl Werner erbij stond!

Rond 19.00u verspreidt de groep zich over verschillende restaurants voor het avondmaal. Eén van de groepjes eten in "La Kaleta", aan het strand, en komt in contact met een tafel Nederlanders, waaronder Harry Otten, een van de bekendste weermannen in Nederland. Hij blijkt het toch verrassend mooi weer van vandaag 48 uur voordien correct te hebben voorspeld. En voor de volgende dagen kondigt hij voor Nederland een zware depressie aan. Maar dit lijkt dan eerder aan de eindstand van een welbepaalde voetbalmatch te zijn gelinked.

Maandag 12/7/2010 Transfert naar het vasteland

Vandaag verlaten we "La Bella Rapa Nui" in 2 groepen. De eerste groep bestaat uitsluitend uit reisgenoten die de "lange" reis aandoen. Ze staan letterlijk voor een "lange" reis: opstaan om 02.00u (jaja, 's ochtends) en aankomst 24 uur later in Arica!

De 2de groep is een mix van "lange" en "korte" reizigers. Wij vertrekken uit onze respectievelijke hotels om 09.00u. Op de luchthaven nemen we uitgebreid afscheid van onze Caro. Zij gidste ons vakkundig over het hele eiland. We hadden geen betere gids kunnen dromen.

Onze vlucht blijkt een uur vertraging te hebben. Dus is het wachten geblazen. Je kunt kiezen, binnen zitten of in de tuin van het vliegveld. Als het vliegtuig aankomt staat iedereen buiten om het te zien landen. De afscheiding tussen het vliegveld en de tuin bestaat uit een paar heggen en schattige rozenstruiken. We brengen de tijd gezellig door, genietend van een lekker warm zonnetje, een paar goeie moppen en komisch commentaar over wat er rondom ons gebeurt. Als we uiteindelijk mogen instappen gaat het tuinhekje open en wandelen we naar het vliegtuig. Het is in ieder geval geen vervelend vliegveld om te moeten wachten...

Om 13.05u kunnen we opstijgen.

Na 3.700km en 4u15' vliegen, landen we in Santiago de Chile om 19.20u lokale tijd. Met het busje naar ons Hotel Plaza San Francisco en daarna eten bij de 'Italiaan', een paar huizen verder.

We verheugen ons op een lekkere pizza. Het ziet er een

goed en mooi restaurant uit. Als we met onze 11 mensen tellende groep geïnstalleerd zijn, wordt de menukaart aandachtig bestudeerd. Brute pech: geen pizza te bespeuren! Dan gaan we voor iets anders, maar... de ceviche die we bestellen blijkt echter niet meer in voorraad. Ook het oorspronkelijk door Marleen bestelde gerecht is niet meer voorradig. Hetzelfde geldt voor de door ons bestelde wijn. We krijgen die avond dus twee verschillende rode en twee verschillende witte wijnen geserveerd. Maar de sfeer in de groep is zo goed, dat we het niet aan ons hart laten komen! We gaan met een deel van ons groepje ter afsluiting nog een avondwandelingetje maken. Hierna willen we aan de bar

nog iets consumeren, maar blijkbaar is die rond middernacht (reeds) gesloten... Dan maar bij de Jos op de kamer voor een laatste afzakkertje. We helpen hem met het ledigen van zijn minibar, zo kan hij er alsnog zijn zelfgekochte fles water in kwijt... Om 02.00u wil Jos absoluut gaan maffen, want straks komt er weer een drukke dag aan (toch ne rare die Jos, hé?).

Dinsdag 13/7/2010 Veramonte – Valparaiso – Viña del Mar

Na een stevig ontbijt staan we klaar voor een trip van ca. 120 km enkel naar Valparaiso. Dit keer hebben we Patricia, een Engelstalige gids, in de bus. We beginnen met een bezoek aan het nog jonge “wijnkasteel” Veramonte met bijhorende wijnproeverij. 't Is amper 10.00u en we zitten weeral aan de drank! Het gaat van kwaad naar erger met die eclipsreizen!

Toch een niet alledaagse situatie: wijn proeven in de vroege ochtend, met nog ijs op de plassen op de parking. Vannacht was het hier de koudste nacht van deze winter, nl. -2°C.

De temperatuur van de wijn was navenant, en dus niet volop te genieten. De “lange reis”-groep bezoekt een andere wijnproeverij.

Een uurtje later zijn we in Valparaiso, de tweede grootste agglomeratie van Chili, met ongeveer 1 miljoen inwoners. Een ongelooflijk boeiende stad op alle vlakken:

Eerst is er haar indrukwekkende ligging met 45 heuvels die steil afdalen richting zee en

volgebouwd zijn met kleurrijke huisjes; die heuvels zijn met elkaar verbonden door middel van smalle steegjes, trappen en een gammal netwerk van (meestal privé) kabelbaantjes. Dan is er haar grote geopolitieke rol in de tweede helft van de 19e eeuw, toen de stad fungeerde als een belangrijke tussenstop voor de schepen die tussen de Atlantische en de Stille Oceaan reisden via de Straat van Magellan, o.m. bij de ondersteuning van de bevoorrading van de California Gold Rush; haar tijdelijk verval door de opening van het Panamakanaal. Ze wordt opnieuw de belangrijkste commerciële haven

van het land, o.m. door de Post-Panamax-schepen, die dus niet “passen” in het Panamakanaal, met vervoer van wijn, koper en vers fruit; de haven wordt ook aangedaan door meer dan 50 cruiseschepen tijdens de zomer. De stad werd zwaar getroffen door verschillende aardbevingen (1730, 1903 met 3000 doden, 1985, 2008, 27 feb.2010 met 8.8 op de schaal van Richter). Deze stad is de geboorteplaats van Augusto Pinochet, Salvador Allende, woonplaats van Pablo Neruda en de Nicaraguaanse dichter Ruben Dario. Het historisch centrum van de stad staat op de Werelderfgoedlijst van UNESCO sinds 2003. Hier leest men “El Mercurio de Valparaiso”, de oudste Spaanstalige krant ter wereld. Men kan hier het grootste eindejaarsvuurwerk in heel Latijns-Amerika zien met meer dan 1 miljoen toeristen aan de kust en in de heuvels. En zo kunnen we nog lange tijd verder gaan met noemenswaardige items i.v.m. Valparaiso.

Een paar dagen geleden hebben de mensen hier een zware storm ondergaan. Een groot schip werd zelfs tot op het strand gegooid! En vorige week was er in Chili de zoveelste “kleine” aardbeving!

Sistema frontal en la zona centro sur fue acompañado de fuertes oleajes y vientos:
Intenso temporal hizo encallar barco en Valparaíso

We wandelen door de gezellige steegjes en bezoeken het huis en museum La Casa Sebastiana van Pablo Neruda, Nobelprijs Literatuur 1971. Prachtig huis op 4 verdiepingen, gevuld met alle

mogelijke rariteiten, gaande van een collectie kleurrijke flesjes van allerlei vormen tot een groot houten paard, meegenomen uit Parijs...

We maken een prachtige stadswandeling van anderhalf uur en eindigen met een ritje in een kabeltreintje – “funicular” – die voor het eerst in gebruik werd genomen in 1902 en toen privé-eigendom was. Foto...Om 14.30u gaan we lunchen in een prachtig restaurant met panoramaterras boven de haven. Aperitief met hapje nemen we buiten, daarna een heerlijk driegangenmenu binnen. Voor de lekkere capuccino en de mooi ogende dessertjes nestelen we ons zalig in het zonnetje op het terras met zicht op zee. Heel lekker eten, luxebediening en prachtig uitzicht. “Dik in orde” dus.

Van daar naar Viña del Mar is maar een paar minuten rijden. We zouden er aankomen rond 16.30u, even genieten van een korte wandeling langs het strand om daarna rond 19.00u in ons hotel aan te komen.

Maar dat is zonder rekening te houden met de creativiteit van Uraniareizigers en de flexibiliteit van onze gids Patricia en chauffeur Juan.

Wij onderhandelen om 2 uur langer in Viña del Mar te mogen blijven om er o.a. de zonsondergang en het invallen van de nacht te kunnen meemaken. Na enkele telefoontjes tussen Patricia en de reisagent in Santiago de Chile komen we snel tot een deal: 40.000\$ (Chil. Pesos) per uur.

Unaniem goedgekeurd!

En wat een geluk dat we daar hebben voor gekozen: sfeervolle en rustige wandeling op de dijk, clear sky-zonsondergang met mooie kleuren, gezellig koffieterras als afsluiter, waar specialisten zoals Paul en Gunther ons de ster Regulus en planeet Mercurius aanwijzen. Echt de moeite waard! Puur genot, die paar uur langer in Viña del Mar! En dat voor 8.000 Chil.\$ per persoon (minder dan 3 Pisco Sour...). A propos, Jos, g'hebt nog 10 € in de pot....

Woensdag 14/7/2010 Santiago

Vrije dag tot 16.00u, tijdstip waarop de bus zal vertrekken om ons naar de luchthaven te brengen. Op Marleen na, die de voorkeur geeft aan een heilzame massage, gaan we de Cerro San Cristobal verkennen, hoogste punt van de hoofdstad, zo'n 867m boven de zeespiegel en 300m boven de stad.

Te voet naar die berg, een "hondenwandeling" van ongeveer 45 minuten. Voor het laatst kan Freddy met z'n koekjes voor "hondenfluisteraar" spelen. Vandaag hebben we op een bepaald ogenblik zeven trouwe "volgelingen". In Santiago dolen ca. 70.000 honden door de straten (dat zijn minstens 140.000 drollen per dag, wist iemand eraan toe te voegen...). Even later de kabellift en dan het 22m hoge Madonnabeeld geschonken door Frankrijk in de jaren 1920, mooie vergezichten op de stad, de smog en de besneeuwde bergtoppen van de Andes. In 1987 droeg paus Johannes Paulus II hier een openlucht mis op.

Rond 12.30u doen we een leuk terrasje op de stoep en gaan we lunchen in de bekende "Como Agua Para Chocolate": *"this restaurant, inspired by the book 'Like Water for Chocolate', recreates a colourful Mexican ranch, with wrought iron railings on the balconies and plenty of wood, stone and exposed bricks. On the first floor there is a bed turned into a table. The solid wood tables, musical instruments and oil lamps, contribute to the romantic environment. The menu, consist of and almost entirely aphrodisiac selection, with dishes such as saffron choritos soup, crunchy prawns in breadcrumbs with sesame and vinaigrette or 'Veracruz' rice with squid rings, oysters and prawns, served in a coconut shell. The main courses are filling enough to leave one ready to take on a dessert, like sweet potatoes with custard and ice cream. A good wine list - somewhat expensive- and a dozen different beers, complete the menu"*.

We zijn bijzonder gecharmeerd door dit restaurant, waardoor we de tijd volledig uit het oog verliezen. Uiteindelijk moeten we ons nog haasten, op de terugweg naar het hotel, wandelend over de zeer drukke autovrije straatjes waar honderden mensen genieten van een mooie zonnige winterdag: terrasjesmensen, mannen die op het plein zitten te schaken of te dammen, schilders, muzikanten, enz. We geraken maar net vóór 16.00u in ons hotel. We verlaten luttele minuten later de Plaza San Francisco en staan, een half uur later, in een ellenlange in-check-file in de luchthaven. Om 19.20u vertrekt onze A340/300 naar Madrid waar we, na een vlucht van iets meer dan 12 uur en 11.700 km, aankomen om 14.10u lokale tijd. Tijdens de volgende transfer raken Marleen en Geert een volle fles water kwijt, en Lucas een grote fles Pisco Sour! Niet bij stilgestaan op het ogenblik van de aankoop in de vorige Tax free shop dat er nog een internationale vlucht aankwam. Zonde! Zeker van die Pisco!

Na het uitwuiven van Marleen die naar Alicante vliegt, vernemen we dat haar vlucht gecancelled is, waardoor er bussen zouden worden ingelegd... Maar later blijkt dat het toch via een gewone vlucht in orde is gekomen. Wij stijgen op met een goed gevulde A-321 om 16.25u richting Brussel, eindbestemming van deze prachtige en succesvolle reis. Na hartelijk afscheid en met de quasi zekerheid elkaar terug te zien op de nareis-reünie (en/of in Australië in november 2012 voor de volgende eclips), gaat iedereen zijn eigen weg huiswaarts.

Bij het opstellen van dit verslag, kwam ik toevallig nog terecht op een merkwaardige website, waarop de meeste van de door ons bezochte plaatsen terug te vinden zijn met een 360° draaiende camera: <http://rapanui.arounder.com/>

Wie wetenschappelijke info wil lezen over Rapa Nui, kan alvast gaan kijken op volgende Spaanstalige site:
<http://conaf.wpchile.cl/cms/> en kiezen voor "(pdf) Antecedentes"

En de topper is... "Eastern Island: land of mystery":

<http://davidpratt.info/easter1.htm>

<http://davidpratt.info/easter2.htm>

<http://davidpratt.info/easter3.htm>

<http://davidpratt.info/easter4.htm>

Adressenlijst medereizigers op volgende pagina.

Met dank aan iedereen voor haar of zijn bijdrage tot het succes van deze prachtige reis!
de Fred.

MANUIA PARA PARA !

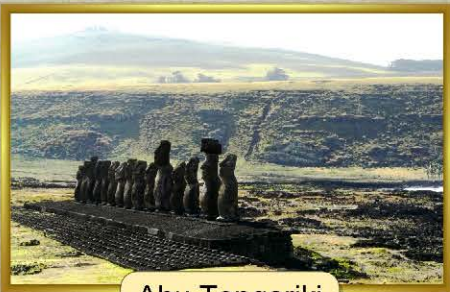

Hamelinck	Werner	Nachtegalendreef 48	2280	Grobbendonk	wh@urania.be
Willemsen	Hilde	Nachtegalendreef 48	2280	Grobbendonk	wh@urania.be
Heylen	Yvan	Rucaplein 91	2610	Wilrijk	ivanheylen@hotmail.com
De laet	Inneke	Haspengouwstraat 29 bus 31	2660	Hoboken	inneke.delat@zna.be
Gyssens	Marc	Heerbaan 74	2530	Boechout	marc.gyssens@uhasselt.be
Desruelles	Marc	G. van Deurnelaan 22/13	2100	Deurne	desruelles@gmail.com
Hess	Frits	De Meren 1702	6605 XS	Wijchen	hesskennis@hetnet.nl
Kennis	Henriëtte	De meren 1702	6605 XS	Wijchen	hesskennis@hetnet.nl
Camps	Peter	Avennesdreef 32	9031	Drongen	peter.camps@telenet.be
Mestdag	Chantal	Avennesdreef 32	9031	Drongen	chantalm@telenet.be
van Alsenoy	Willem	Oudaan 6	2000	Antwerpen	willem@vanalsenoy.com
de Groof	Paula	Kruishofstraat 144 bus 32	2020	Antwerpen	paula.de.groof@telenet.be
Embrechts	Robert	Talondreef 44	2390	Malle	rob.embrechts@etaplighting.com
Swinnen	Carina	Talondreef 44	2390	Malle	rob.embrechts@etaplighting.com
Wuyts	Ronny	Den Abt 10	2340	Beerse	rr.wuyts@skynet.be
Embrechts	Rita	Den Abt 10	2340	Beerse	rr.wuyts@skynet.be
Van Regemortel	Walter	Dascottelei 122 / 12	2100	Deurne	walter.vanregemortel@skynet.be
Tielemans	Daniël	Bareelstraat 25 bus 2	2500	Lier	dtielemans@scarlet.be
Verhaegen	Edith	Frans de Cortlaan 43	2610	Wilrijk	edith_verhaegen@hotmail.com
Audenaert	Benoni	Laaglandweg 79	2610	Wilrijk	ba.space@edpnet.be
Blommaert	Patrick	Beemdenlaan 25	2550	Kontich	pat.blommaert@skynet.be
Waalder	Annie F.J.	Nieuw Guineaplein 14	2022	PD Haarlem	annievanielierop@kpnmail.nl
Van Waeyenberge	Lutgardis	Beverstraat 9	1541	St-Pieters-Kapelle	deroulez@skynet.be
Raes	Robert G	Luit.Jacopsstraat 119	1750	Lennik	raesvandam@skynet.be
Van Dam	Maria T.C.	Luit.Jacopsstraat 119	1750	Lennik	
Wanseele	Frank	Goedlevenstraat 49	9041	Oostakker	frank.wanseele@telenet.be
Verbiest	Anne	Goedlevenstraat 49	9041	Oostakker	frank.wanseele@telenet.be
Versyck	Veerle	Zeeptstraat 64	3140	Keerbergen	Veerle.Versyck@frieslandcampina.com
Alderweireldt	Tom	Rozenlaan 14	2970	Schilde	tom.alderweireldt@telenet.be
Janssens	Monique	Rozenlaan 14	2970	Schilde	monique.janssens@europe.ppd.com
Prein	Henk	Buitendijk 42	3292 LB	Strijensas	h.prein@chello.nl
Van der Munnik	Margriet	Buitendijk 42	3292 LB	Strijensas	m.prein@upcmail.nl
Simoens	William	Charles Woestelaan 143	1090	Jette	william.simoens@mac.com
Bauwens	Oliver	Charles Woestelaan 143	1090	Jette	william.simoens@mac.com
Vansant	Koen	Bredastraat 48 bus 1	2060	Antwerpen	kvs@urania.be
Hens	Marc	Dirkputstraat 331	2850	Boom	hens.marc@telenet.be
Michem	Annick	Coupure 138	9000	Gent	annickmichem@yahoo.co.uk
Schoenmaeckers	Annie	Pluvierstraat 11	2050	Antwerpen	Annie.schoenmaeckers@telenet.be
Van den Berge	Ronald	Alex. Franckstraat 42	2530	Boechout	

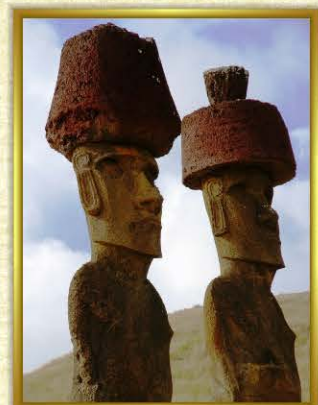
Short trip

Lismont	Joseph	Heerstraat 26 bus 3	3020	Herent	stelimo@pandora.be
Van Ende	Marleen	Generaal Eisenhowerlei 58/5	2140	Borgerhout	marluna@live.be
Hordies	Freddy	Pierstraat 168b	2550	Kontich	freddy.hordies@telenet.be
Boerjan	Günther	De Wulfstraat 9	9960	Assenede	güntherboerjan@hotmail.com
Mussche	Paul	Molenstraat 133-6	9900	Eeklo	polimus@skynet.be
Jans	Geert	Houthalensweg 118 A	3520	Zonhoven	geert.jans@telenet.be
Vaessen	Lucas	Acacialaan 9	6241 AT	Bunde	lucvae@home.nl
Dillen	Agnes	Salvatorbaan 18	2560	Kessel	agnesdillen@hotmail.com
Wynants	Erik	Bikschotelaan 261 bus 6	2140	Borgerhout	wynantej@scarlet.be
Wouters	Ludo	Veldhovenstraat 23a	3945	Ham	ludovicus.wouters@belgacom.net
Hanegreefs	Francine	Veldhovenstraat 23a	3945	Ham	francine.hanegreefs@skynet.be

Ahu Tongariki

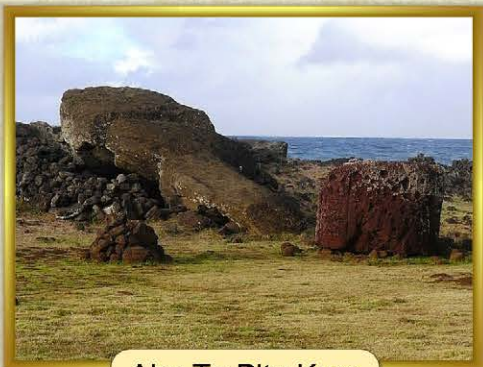
Ahu Nau Nau op Anakena beach

Ahu Ature Huki

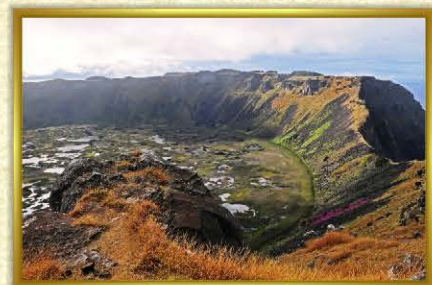
Ahu Huri a Urenga
"con 4 manos"

Ahu Te Pitu Kura

Vogelman en eilanden

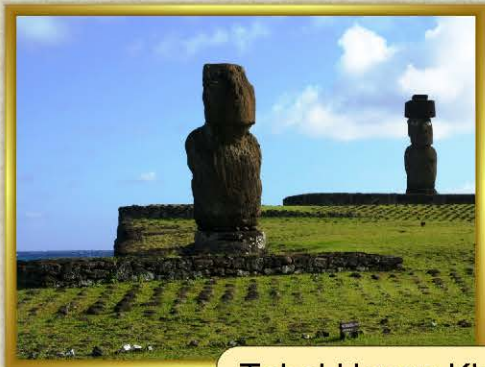

Rano Kau

Ahu Ko Te Riku, eclipslocatie

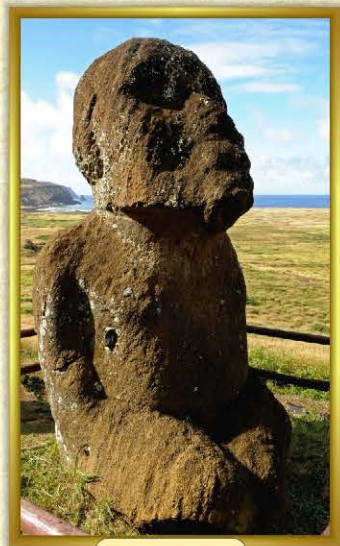

Tahai Hanga Kio'e

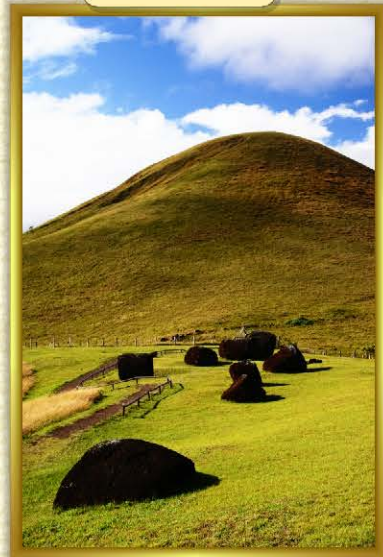
Puna Pau

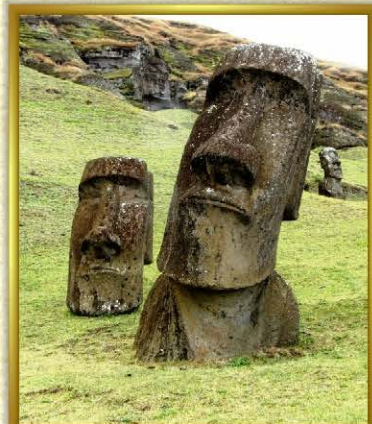
Tukuturi

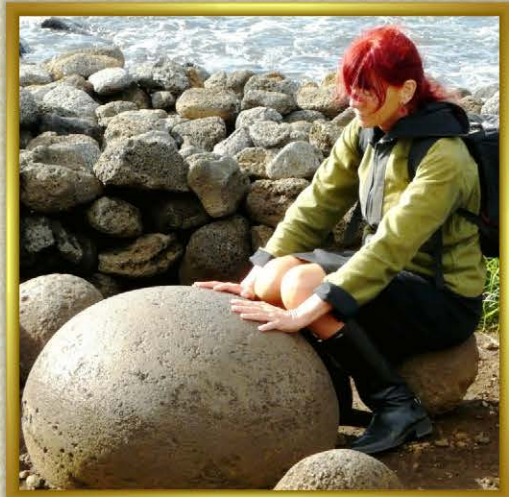
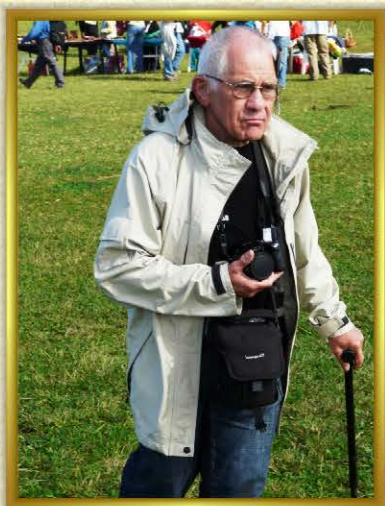
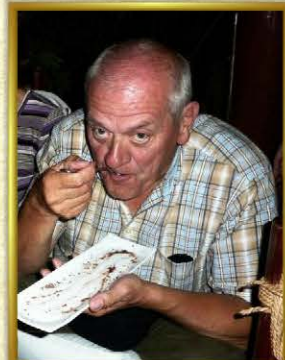

Ahu Akivi

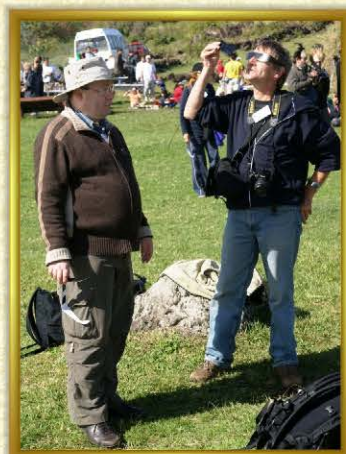

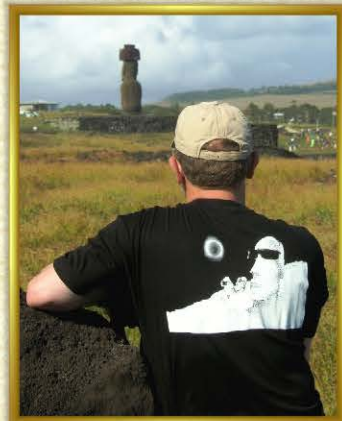
Ranu Raraku

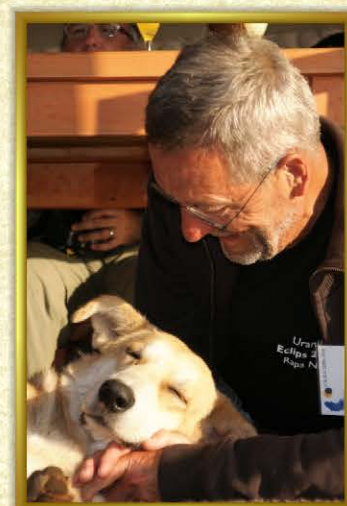

Slangenoogskink

Chimango caracara

Gekko

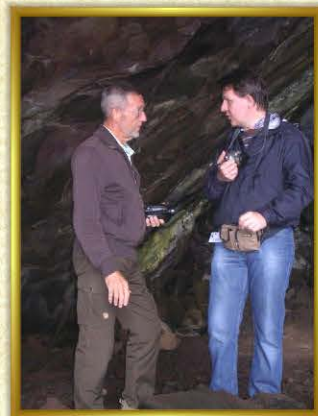

Diuca-gors

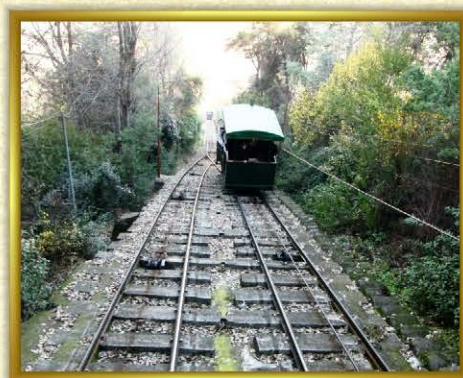
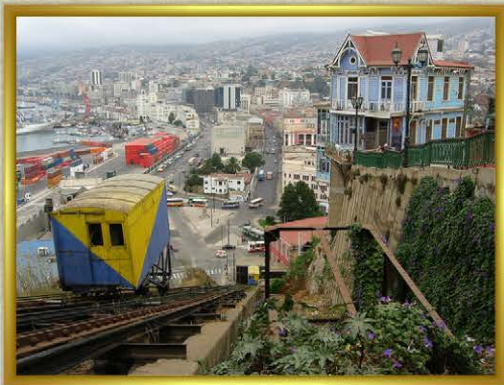

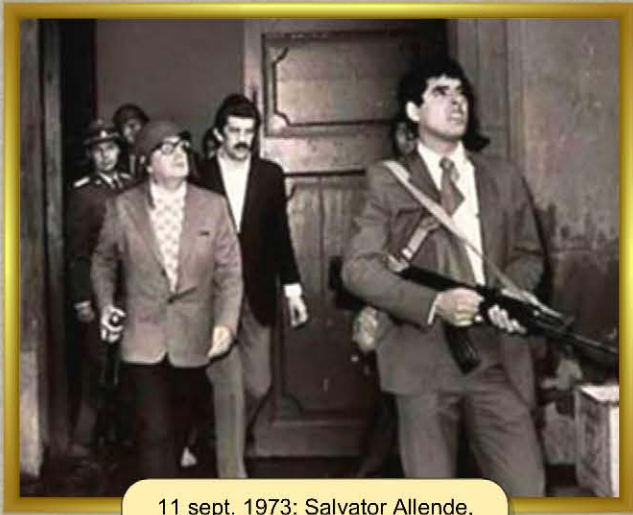
Roodstaartkeerringvogel

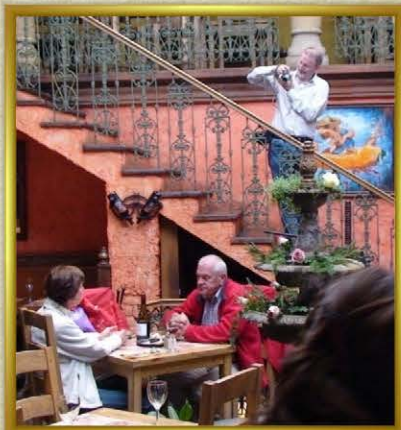
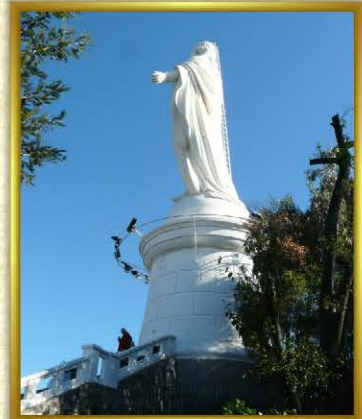
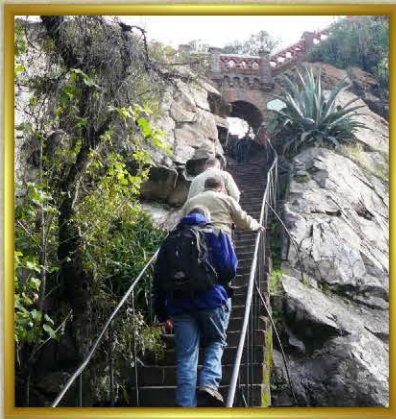

11 sept. 1973: Salvador Allende, een paar minuten vóór zijn dood.

Antwerpen

DEURNE **ANTWERPEN**
"Alles wordt

Isla de Pascua, Mayo 2010, Número 7

\$ 1.000

DEURNE

●● **Walter van Regemortel** (61) uit Deurne wil naar alle eclipsen reizen. "In 1999 kon ik de zonsverduistering in Frankrijk niet zo goed zien door de bewolking. Maar in 2006 had ik meer geluk in Turkije. Sindsdien wil ik alle eclipsen zien", aldus Walter van Regemortel. **BJA**

ANTWERPEN

● Koen Van Sant (39) uit Antwerpen: "Het is een ongelooflijk gevoel als alles om je heen opeens don- ker en stil wordt. Op deze manier ontdek ik nog een deel van de wereld op een unieke manier. De prijs voor deze drie weken is op het randje, maar het geheel is het zeker waard." **BIJA**

Isla de Pascua vive el primer eclipse total de la década en Chile

Rapa Nui es uno de los pocos puntos habitados del planeta donde se podrá ver el eclipse total de Sol.

Transcurrido ese lapso de tiempo, el Sol empezó a mostrarse nuevamente por el costado oeste y otra vez se escucharon aplausos. "El momento fue supremo", comenta Werner Hamelinck, del Observatorio de Bélgica Urania. "He visto 11 eclipses y me quedo con éste. No porque esté aquí.

Contra todos los pronósticos, las nubes se disiparon en el transcurso de la mañana y los más de cuatro mil visitantes que llegaron a Rapa Nui -entre turistas y científicos- pudieron presenciar el primer eclipse total de sol de la década. En el resto del país, el fenómeno se vio con claridad entre La Serena y Puerto Natales, a excepción de Santiago.

Desde las regiones III a la Metropolitana persistirá un núcleo de aire frío. En tanto, en Aysén se reanudaron los vuelos, pero continuará el mal tiempo.

Esta semana continuarse las bajas temperaturas en V. de Talca, explicó que estas bajas **caído 1,5**

Enjambre de fuertes réplicas en Biobío: 6,5 Richter en Tirúa

